

Jezusčkova šola.

4. Marjetica.

Zopet so se zbrali naši mali v Marijinem vrtcu, in Jezusček jim je začel govoriti:

»Cel mesec ste otroci pridno ponavljali zdihljaj, ki ga je vas naučila moja ljuba Mati. Vedno ste klicali k meni: »O Jezus, krotki in iz srca ponižni, upodobi moje srce po svojem Srcu!« Zadnjič sem vas učil ponižnosti, danes vam pa razložim k r o t k o s t mojega Srca.

Poglejte, ljubi otroci, moje Srce! Trnjeva krona ga opleta, križ mu je vsajen v vrh, s sulico je prebodeno. Pred mesecem ste premišljevali, kako sem pripustil v svoji ponižnosti, da so me Judje tako grozno mučili. Bil sem v strašnem trpljenju tudi krotak kakor jagnje. Sirovi hlapci so me bili v obraz, jaz sem jih pa blagoslavljal. Ko so me bičali in s trnjem kronali, sem daroval zanje svoje trpljenje. Ko so mi križ naložili in me vlekli na goro Kalvarijo, sem šel krotko kakor jagnje sredi volkov. Ko so me pribili s strašnimi žebli na križ, sem molil zanje. Pa hujše kakor telesne bolečine so bile bolečine mojega Srca, ko so me zasmehovali, zoper mene krivo pričali in me preklinjali. Brez jeze, brez notranjega nemira sem pretrpel vso nehvaležnost in vse zasramovanje ljudi. Izkazal sem jim toliko dobrot, toliko čudežev sem jim storil, toliko bolnikov ozdravil: v zahvalo za vse to so me pa tako grozno mučili. Vendar nisem odprl svojih ust, da bi jim bil to očital!

Krotkost svojega Srca pa kažem še zdaj vedno v najsvetejšem Zakramentu. Izbral sem si za bivališče

tabernakelj. Noč in dan prebivam tam. Niti premakniti se ne morem in nočem; kamor me duhovnik postavi, tam ostanem. In ko me daje v svetem obhajilu vernikom v hrano, dopustim, da me prejmejo vredni in nevredni. Glejte, tako zelo ljubim čednost krotkost! Učite se od mene, otroci, saj sem vam obljubil: kdor bo krotak, bo posedel zemljo!

Za zgled vam dam danes še majhno, neznatno cvetico: malo marjetico. Raste po travnikih, ob potih in celo po kolovozih. Spomladi začne kmalu cveteti, jeseni je pa zadnja, da jo zamori šele slana. Po potih celó raste; ljudje in živali ne pazijo nanjo in jo pohodijo. Rožica pa nič za to ne mara: vedno se pomlajena dvigne in vedno iznova poganja cvetke. Spomladi jo otroci radi trgate in spletate v venčke. Druge rožice vam hitro ovenejo, marjetica pa dolgo kaže svoja rumena očesca. V svojih igrah ji tudi pulite bele lističe, pa rožica vas še vedno krotko gleda s svojim rumenim očescem. Druge rožice cveto le malo časa, marjetica pa vas razveseljuje celo leto. V jeseni pa, ko jo mori slana, da le malo solnce posije, pa se takoj zopet dvigne in krotko čaka, komu bo v veselje.

Posnemajte, otroci, to rožico! Bodite krotki do vseh! Postrezite radi svojemu bližnjemu. Če vas kdo pokara, ne odgovarjajte, marveč z ljubeznijo ga poglejte in hvaležni bodite za vsak opomin. Ne pretepajte se in suvajte med seboj; bodite ljubeznivi drug do drugega, in če vam kdo stori krivico, jo voljno potrpite.

Naj vam Marija vsadi poleg vijolice še marjetico v vaša srca. Vi pa ponavljajte tudi ta mesec še zdihljaj: »O Jezus, krotki in iz srca ponižni, upodobi moje srce po svojem Srcu!« Pridno me obiskujte v najsvetejšem Zakramentu, jaz vam bom pa odkrival svoje krotko Srce.

